

Arrest

nr. 189 413 van 5 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een sjiitische van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Karada, Bagdad. U zou een bachelor in computerwetenschappen hebben behaald aan de Mansur universiteit in Bagdad. In 1992 zou u zijn gehuwd en twee van uw kinderen zouden in Bagdad zijn geboren. In 2001 zou u samen met uw echtgenoot hebben besloten om te emigreren naar Dubai. De werkkansen in Bagdad voor hooggeschoolden zouden nihil zijn geweest en jullie zouden hebben vernomen dat men in de Emiraten meer kans had op een goede job. U zou in Dubai werk hebben gevonden als leerkracht, designer en alles wat te maken had met computers. Ook kreeg u nog een dochter in Dubai. In 2007 zouden u en uw echtgenoot uit elkaar zijn gegaan, de feitelijke scheiding zou in 2010 zijn afgerond. In 2009 zou u een zwaar ongeval hebben gehad waardoor u tot op heden gezondheidsproblemen kent. Na uw echtscheiding in 2010 zou u niet meer onder de borg van uw

echtgenoot zijn gevallen en diende u op zoek te gaan naar een andere borgsteller. Die zou u hebben gevonden onder een bedrijf dat werd gerund door T.K.A. door een aandeel te kopen in het bedrijf en zo een verblijfsvergunning te verkrijgen. T. zou echter ook andere intenties hebben gehad en zou omwille van uw afwijzing u hebben geslagen op straat en u hebben bedreigd met moord. U zou aangifte hebben gedaan bij de politie en zou vervolgens een andere borgsteller hebben gezocht. In 2013 kreeg u een verblijfsvergunning omwille van uw werk voor het bedrijf van A.K.. Ook deze man zou andere intenties hebben gehad en zag in u, een alleenstaande vrouw, een gemakkelijk doelwit. U zou zich hebben gevoeld als belegerd door vuur en zou u toevlucht hebben gezocht bij de Belgische ambassade waar u een toeristenvisum voor België voor u en uw jongste dochter zou hebben aangevraagd. De vereiste documenten, namelijk een toestemming van de werkgever en een overzicht van uw bankrekening, zouden in orde zijn geweest waardoor u een visum bekwaam. In augustus 2015 kwam u naar België. U zou in de eerste plaats een globaal idee hebben willen opmaken van België betreffende het werk en het leven hier. Na twee à drie weken zou u echter een bericht hebben gekregen op uw Emiraten telefoonnummer dat u zich diende aan te melden bij het politiekantoor. Uw zoon zou zich bij het politiekantoor hebben geïnformeerd naar de reden hiervan en hij zou u hebben opgebeld dat u op de verboden lijst zou staan en niet meer kan terugkeren naar de Emiraten. Op 4 september 2015 vroeg u asiel aan in België. U stelt noch naar de Emiraten, noch naar Irak te kunnen terugkeren. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: betaalbewijs huur kopie, klacht betreffende achterstallige huur, vonnis betreffende achterstallige huur, aangifte tegen T., verblijfsvergunningen Emiraten 2001-2015, documenten i.v.m. ongeval, medische verslagen, scheidingsdocumenten en bewijs kinderen ten laste, identiteitskaart Irak, nationaliteitsbewijs Irak, geboorteakte dochter en een nieuw Iraaks paspoort, opgemaakt in Den Haag.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, en dit omwille van de hierna volgende redenen:

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat alhoewel u reeds een vijftiental jaar in de Emiraten verblijft u nog steeds en enkel de Iraakse nationaliteit bezit. Bijgevolg dient uw vrees ten opzichte van Irak te worden nagegaan.

Wat betreft uw vrees ten opzichte van Irak stelt u ten eerste dat u als alleenstaande met een jonge dochter de algemene situatie vreest in Irak. U vreest te zullen worden ontvoerd of gedood. Bovendien stelt u dat uw familie al eerder bedreigingen ontving en dat de Irakese man die u in de Emiraten zou hebben bedreigd, namelijk T., via zijn familieleden bedreigingen aan uw adres zou hebben geuit via uw broer waarin hij te kennen gaf dat indien T. u niet zou vermoorden in de Emiraten, zij u zouden vermoorden in Irak moesten zij u daar spotten (CGVS II, pg.7).

Vooreerst dient te worden gesteld dat u in 2001 Irak verliet omwille van economische motieven, u zocht als hoogopgeleide namelijk meer werkkansen in de Emiraten (CGVS I, pg.4). U zou ten tijde van Saddam als sjiiitische familie zijn aanzien als aanhangers van Iran en daarom zijn lastig gevallen (CGVS I, pg.4), maar het zou de boycot zijn geweest en de betere werkmogelijkheden in de Emiraten die jullie deden beslissen om te vertrekken (CGVS I, pg.4). Buiten het lastig vallen, haalt u verder geen concrete problemen aan (CGVS I, pg.4).

U zou als hoogopgeleide vrouw zijn vertrokken en zou in Dubai steeds hebben gewerkt in de meest uiteenlopende jobs. U zou ook verschillende opleidingen hebben gevolgd om uw computer en talenkennis te vergroten (CGVS II, pg.6) en zou initieel louter om een stabielere leven te vinden de Emiraten hebben verlaten en naar België zijn gekomen (CGVS I, pg.7). Enkele weken na uw aankomst in België zou u op uw gsm een bericht hebben ontvangen waarin u werd opgeroepen op het politiekantoor te verschijnen. U zou uw zoon hebben gevraagd te informeren bij het politiekantoor waarop hij u liet weten dat u op een verbodslIJst stond waardoor u de Emiraten niet terug binnen mocht (CGVS I, pg.6). Pas daarna besloot u om asiel aan te vragen in België.

U stelt slechts éénmaal in de vijftien jaar dat u in de Emiraten woonde, te zijn teruggekeerd naar Irak. U kunt dit gegeven echter niet staven aan de hand van het paspoort waarmee u naar Irak bent teruggekeerd en waarmee u naar België bent gereisd. In tegendeel, juist met betrekking tot dit paspoort legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u dat uw paspoort vervallen was, dat u het paspoort perforeerde en dan weggooid omdat het geen waarde meer had (CGVS I, pg.10). Geconfronteerd met het feit dat, aangezien u rechtsmatig met een visum naar België kwam en het paspoort toch geldig dient te zijn bij aankomst en enkele maanden erna, het weinig geloofwaardig is dat uw paspoort al vervallen was op het moment van uw asielaanvraag en het daaropvolgend interview bij DVZ in januari 2016 (CGVS I, pg.10; CGVS II, pg.4) stelt u tijdens het eerste gehoor dat het voor u geen waarde meer had en dat u sowieso van alles kopieën hebt gemaakt (CGVS I, pg.10). U had inderdaad kopieën

gemaakt van uw verblijfsvergunningen in de Emiraten, uw visum naar België en uw uitreisstempel uit de Emiraten maar een volledig overzicht van uw paspoort met uw in en uitreisstempel Irak evenmin als de eerste pagina's ervan met geldigheidsdatum heeft u daarentegen niet (zie administratief dossier). Het CGVS kan zich dan ook niet van het vermoeden ontdoen dat u bepaalde elementen uit uw paspoort probeert te verdoezelen. Zeker daar u in het tweede gehoor, wanneer wordt teruggekomen op het element van de paspoorten, u nu stelt dat het paspoort inderdaad niet vervallen was, maar dat u, toen u hoorde dat een terugkeer naar de Emiraten onmogelijk was, u niet wist wat aan te vangen met het paspoort en u het dan maar heeft weggegooid (CGVS II, pg.4). Meer nog, u zou het in stukjes hebben geknipt (CGVS II, pg.5). Er dient geen betoog dat zelfs als iemand kwaad wordt, het weinig logisch is dat men dan een paspoort dat nog steeds geldig is en dat verschillende zaken kan aantonen (vb. uw visum voor België) in stukjes zou knippen. U stelde op het einde van het tweede gehoor voor om het paspoort van uw dochter voor te leggen om zodoende haar 'whereabouts' te verifiëren, u liet echter na dit op te sturen.

Los van de algemene situatie die u vreest, stelt u dat u in Irak persoonlijk gevisieerd zult worden omdat u uit de Emiraten afkomstig bent en zij u zullen beschouwen als rijk en u als alleenstaande vrouw een gemakkelijk doelwit zal vormen voor ontvoeringen etc. (CGVS II, pg.7). Dient echter te worden opgemerkt dat u een hoogopgeleide vrouw bent waarvan haar ganse familie nog steeds in Irak woonachtig is (CGVS I, pg.3). Alhoewel uw relatie met uw broers niet bijzonder hecht genoemd kan worden (CGVS I, pg.3), is er tot op zekere hoogte toch nog contact (jullie bellen elkaar op feestdagen (CGVS II, pg.5) en ze wisten van uw verblijf in Irak in 2012 (CGVS II, pg.5). Met uw zus Bushra en uw zus Nadia komt u wel goed overeen (CGVS II, pg.5). Er kan aldus vanuit worden gegaan dat u over een zeker opvangnet beschikt in Irak en dat in uw culturele context een alleenstaande vrouw met dochter niet zomaar door haar familie aan haar lot zal worden overgelaten. Bovendien beschikt u over de nodige referenties en kwalificaties om uzelf te ondersteunen. Dat u zou worden ontvoerd omdat u rijk wordt geacht is puur hypothetisch en enkel op vermoedens gestoeld.

*Wat betreft de dreigingen aan het adres van uw broer en dat de kinderen van uw broer werden vermoord, kunt u geen verdere details geven (CGVS II, pg.8). Nochtans baseert u uw vrees ten opzichte van Irak ook op deze gebeurtenissen. Bovendien kan worden verwacht dat wanneer het de moord op de kinderen van uw broer betreft, u toch wat meer details zou kunnen formuleren. U wijt uw onwetendheid aan het feit dat u in 2009 zwaargewond bent geraakt en u zich daarom deze gebeurtenissen niet meer kan herinneren (CGVS II, pg.8). Dient echter te worden opgemerkt dat u zowel tijdens het eerste gehoor als tijdens het tweede gehoor een **zeer gedetailleerd** relaas vertelde over uw ganse leven, inclusief gebeurtenissen die zich voor 2010 zouden hebben voorgedaan (zie beide gehoren), dat u over dit cruciaal gegeven voor uw asielaanvraag nu wel last zou hebben van geheugenverlies is zeer opmerkelijk te noemen.*

Daarenboven is het in dezelfde optiek zeer opmerkelijk dat u pas halverwege het tweede gehoor stelt dat u persoonlijk werd bedreigd door de familie van T. – de Iraakse man waarmee u problemen kende in de Emiraten – die stelde dat als T. u in de Emiraten niet zou vermoorden, zij u in Irak zouden vermoorden als zij u zouden zien (CGVS II, pg.7). Nooit eerder had u gewag gemaakt van deze, nochtans enige persoonlijke dreiging. Niet tijdens uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), niet tijdens het eerste gehoor en niet toen u bij het begin van het tweede gehoor tot tweemaal toe werd gevraagd naar de redenen waarom u niet terug kon naar Irak (CGVS II, pg.4,5). Ten eerste kan niet serieus worden genomen dat u zich alles weet te herinneren, gestaafd met alle documenten waarvan u de exacte inhoud kent, maar dat u het meest cruciaal element in uw asielaanvraag zou zijn vergeten. Bovendien blijft u opvallend vaag over deze dreiging en weet u er absoluut het fijne niet van. Zo zou u hebben gehoord dat zijn broer of iemand van de familie naar uw broer is gekomen om te zeggen dat ze u zouden vermoorden (CGVS II, pg.9). U zou dit gehoord hebben van uw zus en zou er verder geen details over te weten zijn gekomen (CGVS II, pg.9). U weet niet of uw familie met de dreiging naar de politie is gestapt of zij meerdere malen bedreigd zijn geweest, kortom, u beperkt zich enkel tot hetgeen wat u gehoord hebt namelijk dat iemand aan uw broer zou hebben gezegd dat ze u zouden vermoorden (CGVS II, pg.10). U wijt uw onwetendheid aan het feit dat uw zus u niets had willen vertellen (CGVS II, pg.10). Dit is echter hoogst onaannemelijk daar, mocht u deze dingen echt willen weten, u uw zus om een duidelijk antwoord had kunnen vragen, zeker rekening houdend met het feit dat u een asielaanvraag heeft lopen en dat deze gegevens cruciaal zijn voor de beoordeling ervan. Het feit dat u zo goed als geen concrete gegevens weet aan te brengen over deze cruciale elementen in uw asielaanvraag brengt de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang. Dat uw gezondheidstoestand u parten zou spelen bij het herinneren van deze zaken, kan gezien de algemene trend van het gehoor waarbij u zeer duidelijke en gedetailleerde info gaf over alle andere gebeurtenissen in uw leven, niet als een afdoende reden worden beschouwd.

Bovenstaande argumenten maken dat u uw vluchtaanleiding niet voldoende aannemelijk heeft gemaakt. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend. De documenten die u heeft voorgelegd,

namelijk betaalbewijs huur kopie, klacht betreffende achterstallige huur, vonnis betreffende achterstallige huur, aangifte tegen T., verblijfsvergunningen Emiraten 2001-2015, documenten i.v.m. ongeval, medische verslagen, scheidingsdocumenten en bewijs kinderen ten laste, identiteitskaart Irak, nationaliteitsbewijs Irak, geboorteakte dochter en een nieuw Irakees paspoort, opgemaakt in Den Haag kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze hebben namelijk betrekking tot uw situatie in de Emiraten, uw identiteitsgegevens en origine. Geen van deze documenten bevat evenwel informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uit geen van de medische attesten die u voorlegt kan worden geconcludeerd dat u zou lijden aan geheugenproblemen.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande kan in uw hoofde niet worden besloten tot toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en

11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die

er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni – augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoekster meent dat de commissaris-generaal uitgaat van verkeerde veronderstellingen.

Vervolgens benadrukt verzoekster dat zij niet meer over haar paspoort beschikt en stelt zij dat zij het in het water gooide aan een klein strand in de haven van Antwerpen in september 2015. Zij stelt tevens wel degelijk eenmaal te zijn teruggekeerd naar Irak, zoals zij tijdens haar beide gehoren vermeldde. Zij ontkent ten stelligste dat zij bepaalde informatie zou willen achterhouden.

Verder benadrukt verzoekster dat er niemand in Irak haar terug wil of zal willen helpen. Zij stelt geen enkel adres van haar familieleden te kennen en enkel met haar ene zus nog goede contacten te hebben; met de overige familieleden is het contact erg zeldzaam, aldus verzoekster. Zij meent dat het duidelijk is dat er voor haar in Irak geen ondersteunende achterban klaarstaat. Zij meent tevens dat het feit dat zij een hoogopgeleide vrouw is, geen argument is dat haar veiligheid garandeert en citeert uit de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van 14 november 2016 waaruit zij afleidt dat zij als alleenstaande vrouw met een kind wel degelijk over een kwetsbaar profiel beschikt.

Aangaande de bedreigingen ten aanzien van haar broer en diens kinderen benadrukt verzoekster dat zij lijdt aan extreem geheugenverlies, dat haar sociaal assistente haar aanraadde om haar verhaal op te schrijven om alles te onthouden en dat het redelijk te noemen is dat zij bepaalde zaken niet meer weet. Zij wijst erop dat zij wel wist te vermelden dat de bedreigingen ten opzichte van haar broer van dezelfde persoon komen als diegene die haar ook bedreigde in de Verenigde Arabische Emiraten. Zij meent dat de bedreigingen van zijn familie afkomstig zijn.

Met betrekking tot de bedreigingen van T. en diens familie haalt verzoekster aan dat zij nog veel elementen weet, maar dat zij ook veel elementen heeft vergeten. *“Dit heeft allemaal te maken met het ongeval dat ze meemaakte, in combinatie met stress heeft ze dan ook dikwijls last van black outs.”* Zij stelt hiervoor in behandeling te zijn bij een dokter en medicatie te nemen. Zij benadrukt dat geen details kent over de bedreigingen aan haar broer, dat zij alles via de telefoon heeft vernomen en dat zij er zelf niet bij was toen haar broer werd bedreigd.

Voorts stelt verzoekster dat zij vervolging vreest door milities: *“Deze milities opereren op basis van sektarische en religieuze motieven.”*

Tot slot meent verzoeker dat zij onmogelijk de bescherming kan invoeren van de Iraakse autoriteiten, die volgens haar niet in staat zijn om zichzelf te beschermen, noch om haar individuele bescherming te bieden.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat zij een uitermate kwetsbaar profiel heeft aangezien zij een alleenstaande vrouw met kind is en dat een terugkeer naar Irak haar zou blootstellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij citeert uit twee rapporten. Vervolgens stelt zij dat zij geen familie heeft waarop zij kan terugvallen en dat het argument dat zij over een opvangnet zou beschikken, niet kan worden weerhouden. Zij citeert uit een rapport. Verder stelt zij uiterst kwetsbaar te zijn voor allerlei vormen van discriminatie, seksueel geweld en onderdrukking. Zij citeert uit een rapport. Zij wijst er tevens op dat de situatie van Iraakse burgers die terugkeren na een verblijf in het buitenland allesbehalve optimaal is en citeert uit een rapport. Zij stelt dat alleenstaande vrouwen en personen die terugkeren na een lang verblijf in het buitenland een risicoprofiel bezitten en worden blootgesteld aan geweld. Zij meent dat zij gezien haar kwetsbaar profiel een groot risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aan de hand van een zeer uitgebreide uiteenzetting tracht verzoekster de analyse in de bestreden beslissing van de veiligheidssituatie in Bagdad te weerleggen. Zij besluit als volgt: *“Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op*

statistieken en het maatschappelijk klimaat in België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier rust en bescherming te vinden?"

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met 37 stukken.

Met een aangetekend schrijven van 16 januari 2017 brengt verzoekster samen met een eerste aanvullende nota de volgende stukken bij: een klacht van haar broer bij de Iraakse politie, foto's van haar broer, de identiteitskaart van haar broer, medische documenten betreffende haar broer, verschillende medische documenten betreffende haarzelf en drie persartikels (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Met een aangetekend schrijven van 9 februari 2017 brengt verzoekster samen met een tweede aanvullende nota twee medische attesten betreffende haarzelf bij (rechtsplegingsdossier, stuk 5).

Per drager brengt verweerder op 4 mei 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoekster stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekster blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoekster voert aan dat zij als alleenstaande vrouw met een kind de algemene situatie in Irak vreest, alsook dat haar broer in Irak werd bedreigd door dezelfde persoon, T., die haar in de Verenigde Arabische Emiraten bedreigde. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zij de Iraakse nationaliteit heeft, zodat haar aangevoerde vrees ten aanzien van Irak dient te worden beoordeeld, (ii) zij pas enkele weken na haar aankomst in België besloot asiel aan te vragen nadat zij een telefoon kreeg waaruit bleek dat zij niet kon terugkeren naar de Verenigde Arabische Emiraten omdat zij op een verboden lijst zou staan, (iii) zij niet kan staven dat zij sinds haar verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten eenmaal naar Irak terugkeerde, temeer daar zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar paspoort, zodat het vermoeden ontstaat dat zij informatie voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden, (iv) haar stelling dat zij in Irak zou worden ontvoerd omdat zij als rijk zou worden geacht louter gebaseerd is op vermoedens en dus puur hypothetisch is, (v) zij slechts vage verklaringen kan afleggen over de beweerde bedreigingen aan het adres van haar broer en de beweerde moord op diens kinderen, (vi) zij pas halverwege het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) melding maakte van de bedreigingen vanwege T. en zij hieromtrent bovendien slechts vage verklaringen kon afleggen, en (vii) de door haar voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

In onderhavig verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Wat betreft vooreerst verzoeksters aangehaalde geheugen- en gezondheidsproblemen dient vastgesteld dat zij er niet in slaagt aan te tonen dat zij dermate te lijden zou hebben van geheugen- en gezondheidsproblemen dat zij niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor te ondergaan of om coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit de medische attesten gevoegd aan haar eerste aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stukken 43-45 van stuk 4) blijkt dat zij last had van problemen aan haar kaak/wang alsook dat er geen duidelijke kenmerken van epilepsie werden vastgesteld. Betreffende haar mentale/psychische gezondheidstoestand blijkt uit de voorgelegde attesten (rechtsplegingsdossier, stuk 42 van stuk 4 en rechtsplegingsdossier, stuk 5) enkel dat verzoekster last heeft van een depressie met psychotische kenmerken en kortetermijn-geheugenproblemen ten gevolge van een auto-ongeval, doch nergens wordt vermeld dat zij hierdoor niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor te ondergaan of om gedetailleerde, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Evenmin wordt er in deze attesten een verklaring geboden voor de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster er tijdens haar beide gehoren op het CGVS wel in slaagde gedetailleerde verklaringen af te leggen over bepaalde aspecten van haar leven, doch niet over kernaspecten van haar asielrelaas. Aldus kunnen verzoeksters geheugen- en gezondheidsproblemen niet worden weerhouden als een afdoende verschoning voor de in de bestreden beslissing terecht vastgestelde vaagheden, lacunes en tegenstrijdigheden in haar verklaringen over kernaspecten van haar asielrelaas. Voor het overige dient verzoekster zich betreffende haar medische problemen te wenden tot de hiervoor geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij haar paspoort in september 2015 in het water gooide aan een klein strand in de haven van Antwerpen, komt zij opzetten met een derde versie van hetgeen met haar paspoort zou zijn gebeurd. Tijdens haar eerste gehoor op het CGVS verklaarde verzoekster immers dat zij haar paspoort perforeerde en weggooid omdat het geen waarde meer had (gehoorverslag CGVS 17 oktober 2016 (hierna: gehoor I), p. 10), terwijl zij tijdens haar tweede gehoor op het CGVS verklaarde dat zij haar paspoort in stukjes had geknipt (gehoorverslag CGVS 14 november 2016 (hierna: gehoor II), p. 5). Noch tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), noch tijdens haar gehoor op het CGVS maakte verzoekster melding van het feit dat zij haar paspoort in het water zou hebben gegooid aan een klein strand in de haven van Antwerpen. Dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift op de proppen komt met nog een derde, afwijkende verklaring over hetgeen met haar paspoort gebeurde, versterkt het in de bestreden beslissing reeds terecht opgeworpen vermoeden dat verzoekster bepaalde gegevens voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden, hetgeen afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid én aan de geloofwaardigheid van het ingeroepen asielrelaas. Haar contacten met Irak ten tijde van haar verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten, die zouden kunnen blijken uit haar paspoort, zijn immers een cruciaal element in de beoordeling van de door verzoekster opgeworpen redenen om heden in België internationale bescherming te vragen.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat er niemand in Irak haar zal willen bijstaan of helpen, kan zij geenszins worden bijgetreden. Zij verklaarde tijdens haar gehoren immers dat zij met haar broers minder contact heeft maar dat zij met haar beide zussen wel degelijk een goed contact heeft (gehoor I, p. 3 en gehoor II, p. 5). Er dient op gewezen dat het vragen van internationale bescherming dient te worden opgevat als een uitzonderlijke vraag en dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de aanvrager van deze bescherming voorafgaand aan zijn aanvraag alles in het werk stelt om zelf de nodige bescherming te kunnen realiseren. Het loutere feit dat het contact tussen verzoekster en haar familie in Irak slechts sporadisch zou zijn of moeilijk zou verlopen, neemt in deze context niet weg dat zij zich door het sporadische of moeilijke karakter van deze contacten zou laten weerhouden om bij haar familie de nodige steun te vragen/zoeken ingeval van terugkeer naar Irak. Er dient bovendien op gewezen dat verzoekster bij haar eerste aanvullende nota documenten voegt aangaande haar broer (rechtsplegingsdossier, stukken 38-41 van stuk 4), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij wel degelijk nog contact kan opnemen met deze broer. Waar verzoekster wijst op haar positie als hoogopgeleide vrouw, komt zij niet verder dan te citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon. Zij dient nochtans de door haar aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie volstaat hiertoe geenszins. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gesteld als volgt: *“Los van de algemene situatie die u vreest, stelt u dat u in Irak persoonlijk geviseerd zult worden omdat u uit de Emiraten afkomstig bent en zij u zullen beschouwen als rijk en u als alleenstaande vrouw een*

gemakkelijk doelwit zal vormen voor ontvoeringen etc. (CGVS II, pg.7). Dient echter te worden opgemerkt dat u een hoogopgeleide vrouw bent waarvan haar ganse familie nog steeds in Irak woonachtig is (CGVS I, pg.3). Alhoewel uw relatie met uw broers niet bijzonder hecht genoemd kan worden (CGVS I, pg.3), is er tot op zekere hoogte toch nog contact (jullie bellen elkaar op feestdagen (CGVS II, pg.5) en ze wisten van uw verblijf in Irak in 2012 (CGVS II, pg.5). Met uw zus Bushra en uw zus Nadia komt u wel goed overeen (CGVS II, pg.5). Er kan aldus vanuit worden gegaan dat u over een zeker opvangnet beschikt in Irak en dat in uw culturele context een alleenstaande vrouw met dochter niet zomaar door haar familie aan haar lot zal worden overgelaten. Bovendien beschikt u over de nodige referenties en kwalificaties om uzelf te ondersteunen. Dat u zou worden ontvoerd omdat u rijk wordt geacht is puur hypothetisch en enkel op vermoedens gestoeld."

Wat betreft de bedreigingen ten aanzien van haar broer en diens kinderen, komt verzoekster in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van haar verklaringen, hetgeen op zich evenwel niet van aard is de motieven uit de bestreden beslissing dienaangaande in een ander daglicht te plaatsen. Waar verzoekster verwijst naar haar "*extrem geheugenverlies*", kan worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld. Wat betreft de documenten die zij bij haar eerste aanvullende nota voegt (rechtsplegingsdossier, stukken 38-41 van stuk 4) dient er vooreerst op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Bovendien legt verzoekster van deze documenten enkel kopieën voor die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Dit klemt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van hoge graad van corruptie valse, Iraakse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Het feit dat uit de vertaling van de klacht van haar broer bij de politie blijkt dat bepaalde onderdelen van deze klacht onleesbaar zijn, versterkt het vermoeden dat dit geen authentiek stuk betreft. Deze documenten dateren overigens van 2014 en 2015 en verzoekster laat in haar aanvullende nota in het geheel na te verduidelijken waarom zij deze documenten niet eerder kon voorleggen. Hoger werd er reeds op gewezen dat het feit dat zij heden documenten voorlegt van haar broer aantoonde dat zij wel degelijk nog contact met hem kan opnemen. Aangaande de foto's dient er bovendien op gewezen dat deze geen bewijswaarde hebben, gelet op manipuleerbaarheid naar plaats, tijd en omstandigheden van wat wordt afgebeeld.

Ook betreffende de bedreigingen vanwege T. en diens familie komt verzoekster in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van haar verklaringen, hetgeen op zich de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing niet in een ander daglicht kan plaatsen. Waar zij wijst op haar geheugenproblemen naar aanleiding van een auto-ongeval, kan opnieuw dienstig worden gewezen op hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld.

Waar verzoekster stelt dat zij vervolging vreest van de milities, die opereren op basis van sektarische en religieuze motieven, laat zij na *in concreto* uiteen te zetten welke milities zij vreest of welke persoonlijke omstandigheden haar ertoe zouden aanzetten om deze milities te moeten vrezen. Het louter opwerpen van een vrees voor een algemene situatie is in het kader van de beoordeling van de vluchtelingenstatus op zich immers onvoldoende voor de erkenning van deze status. In zoverre verzoekster doelt op de in Irak actieve sjiiitische milities, dient erop gewezen dat verzoekster verklaarde zelf sjiiet te zijn, zodat op zich niet kan worden ingezien waarom zij deze milities zou dienen te vrezen. Hoger is verder reeds gebleken dat de door verzoekster ingeroepen asielmotieven niet geloofwaardig kunnen worden bevonden.

Waar verzoekster nogmaals wijst op haar volgens haar kwetsbare positie als alleenstaande vrouw met een kind alsook waar zij opwerpt dat haar verblijf in het buitenland in haar hoofde een risicoprofiel zou uitmaken, kan opnieuw worden opgemerkt dat verzoekster dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon, terwijl zij de door haar aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* dient uiteen te zetten en een verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie hiertoe niet volstaat. Betreffende haar familiale situatie, kan nogmaals dienstig worden gewezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld.

De overige door verzoekster bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-37 en rechtsplegingsdossier, stukken 46-48 van stuk 4) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft opnieuw geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land

van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische militieën, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER